

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/06109 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 2 mei 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2008, verzonden op 6 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

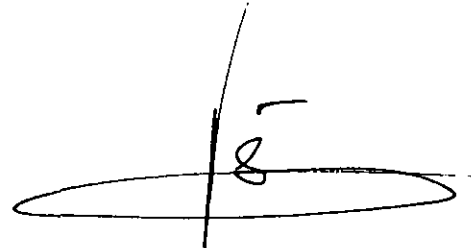
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 oktober 2008

154-577.

Verzonden: 23 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/06109

V.nr.:

inzake: geboren op van Sierra Leoneanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. C.E. Stassen-Buijs, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. P.P. Zweedijk, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 3 september 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, met ingang van 6 juli 2001, geldig tot 6 juli 2004.
2. Bij besluit van 11 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 12 mei 2004 tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen. Op 8 februari 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.
3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 november 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig J.H. Reule, tolk in de Engelse taal.
4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd.

Eiser is afkomstig uit Tijdens kerst 1998 hebben rebellen en soldaten het dorp van eiser overvallen. Ze hebben huizen in brand gestoken en lichaamsdelen van mensen eraf gehakt. De zus van eiser is verkracht en meegenomen. Eiser is door de rebellen meegenomen het bos in. Ze hebben zich voortdurend verplaatst. Eiser werd regelmatig mishandeld en heeft daaraan littekens overgehouden. Ook kregen ze een militaire training, maar zonder wapens. Tijdens deze training heeft eiser een blanke man, leren kennen die samenwerkte met de rebellen. Op een bepaalde plaats moest eiser met andere gevangenen naar diamanten graven. gaf de rebellen kleding en munitie en kreeg daar diamanten voor terug. Eiser moest ook het huis van schoonmaken. Op een dag vertelde eiser aan lat een andere jongen een grote diamant had gevonden. heeft toen de diamant van de jongen afgepakt. Er ontstond vervolgens ruzie

tussen en de rebellen. is vervolgens samen met eiser gevlucht. Ze hebben eerst een tijd gelopen en zijn vervolgens per kano de rivier afgevaren. Toen ze bij zee kwamen is eiser als verstekeling op een schip naar Nederland gereisd.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen, omdat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen. Bij brief van 16 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonese nationaliteit te beëindigen. Eiser kwam niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c van de Vw 2000, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Bij deze beoordeling heeft verweerder aan eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen, omdat eiser geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te onderbouwen en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken daarvan hem niet is toe te rekenen. Tot slot heeft verweerder overwogen dat thans evenmin sprake is van één van de gronden genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel.

2. Eiser heeft onder meer de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd.

a. Verweerder heeft in strijd met de uit artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) voortvloeiende zorgvuldigheid gehandeld, door eerst ná het uitbrengen van het voornemen eiser te horen over eventuele nieuwe feiten en omstandigheden. Eiser heeft ter onderbouwing van dit standpunt verwezen naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, AWB 03/53604 ev., van 28 september 2004.

b. Voorts heeft verweerder bij eiser het gerechtvaardigde vertrouwen gewekt dat hij in Nederland zou kunnen blijven.

c. Verweerder heeft eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen.

d. De overweging ten aanzien van het ontbreken van een identiteitsdocument betreft een cirkelredenering en is derhalve niet geoorloofd.

e. Voorts kan eiser niet worden tegengeworpen dat hij geen verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft afgelegd.

Eiser heeft zich primair op het standpunt gesteld dat verweerder zijn asielrelaas ten onrechte in het kader van de positieve overtuigingskracht heeft beoordeeld.

Subsidiair heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder niet in redelijkheid heeft overwogen dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Hiertoe heeft eiser onder meer aangevoerd dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door in het eerste gehoor vragen te stellen omtrent eisers asielmotieven en de tijdens dat gehoor afgelegde verklaringen daaromtrent te betrekken bij de afwijzing van eisers aanvraag.

Tot slot is verweerder er ten onrechte niet toe overgegaan om eiser in afwijking van het beleid op grond van artikel 4:84 van de Awb een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar,
(...).

4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

5. Verweerder heeft in C14/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C14/3.3 van de Vc 2000 heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:
Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

6. Artikel 3.119 van het Vb 2000 luidt als volgt.

Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden:

- a. bekend worden, of
- b. reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

De rechtbank overweegt als volgt.

7.1 Eisers stelling dat verweerder het bestreden besluit niet zorgvuldig heeft voorbereid wordt niet gevolgd. Uit artikel 3.119 van het Vb 2000 kan niet worden afgeleid dat (ook) bij een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, de vreemdeling voorafgaand aan het uitbrengen van het voornemen moet worden gehoord. In het onderhavige geval is eiser, nadat hij zich in zijn schriftelijke zienswijze, als bedoeld in artikel 3.115, tweede lid, van het Vb 2000, had beroepen op de huidige situatie in Sierra Leone, hieromtrent nader door verweerder gehoord. Met dit nader horen is eiser derhalve overeenkomstig artikel 3.119 van het Vb 2000 in de gelegenheid gesteld om zijn (mondelijke) zienswijze op deze (door hem naar voren gebrachte) feiten en omstandigheden naar voren te brengen.

eiser derhalve overeenkomstig artikel 3.119 van het Vb 2000 in de gelegenheid gesteld om zijn (mondelijke) zienswijze op deze (door hem naar voren gebrachte) feiten en omstandigheden naar voren te brengen.

7.2 Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder gehouden was om na voornoemd gehoor een nieuw voornemen uit te brengen, wordt het volgende overwogen. De door deze rechtbank in haar uitspraak van 28 september 2004 gegeven uitleg van artikel 3.119 van het Vb 2000 wordt thans niet gevolgd. Uit het beleid neergelegd in C3/15.3.3.1 van de Vc 2000, zoals dat gold ten tijde van eisers aanvraag, kan niet worden afgeleid dat in alle gevallen waarin de vreemdeling naar aanleiding van nieuwe feiten en omstandigheden in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze uit te brengen, een nieuw voornemen moet worden uitgebracht. Van belang is of alle dragende overwegingen om de aanvraag af te wijzen in het voornemen bekend zijn gemaakt. Eiser heeft niet onderbouwd dat de overwegingen met betrekking tot de door hem aangedragen nieuwe feiten en omstandigheden, dragende overwegingen van de afwijzing van de aanvraag betreffen. De rechtbank is daarvan ook overigens niet gebleken. Verweerder heeft derhalve niet in strijd met artikel 3.119 van het Vb 2000 gehandeld door geen nieuw voornemen uit te brengen.

8. Ook eisers beroep op het vertrouwensbeginsel faalt. Bij eiser zou bekend behoren te zijn dat hem destijds op grond van de algehele situatie in zijn land van herkomst een verblijfsvergunning is verleend en dat een verandering in die algehele situatie van invloed zou kunnen zijn op zijn verblijfsrecht in Nederland. De beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid is gepubliceerd, zodat bij eiser bekend had behoren te zijn dat de grond waarop zijn vergunning was verleend was komen te vervallen. Dat verweerdere handelwijze bij eiser de verwachting heeft gewekt dat hem desondanks verblijf in Nederland zou worden toegestaan, dient voor zijn rekening en risico te komen.

9.1 In het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft verweerder eiser onder meer tegengeworpen dat hij geen identiteitsdocument heeft overgelegd. De verklaring van eiser, dat hij niet aan de identificatieplicht heeft kunnen voldoen vanwege het feit dat hij voortdurend bij de rebellen heeft verbleven, wordt niet gevolgd. Aan zijn verklaringen over zijn verblijf bij de rebellen hecht verweerder geen geloof. Hiertoe verwijst verweerder naar de overwegingen omtrent de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas.

9.2 Eiser heeft hiertegen aangevoerd dat verweerder een ongeoorloofde cirkelredenering heeft gehanteerd. Verweerder meent eiser het ontbreken van een identiteitsdocument te kunnen tegenwerpen, omdat het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft. Dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert is weer gestoeld op het toerekenbaar niet overleggen van een identiteitskaart.

9.3 In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een ongeoorloofde cirkelredenering en hiertoe verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) van 6 augustus 2004, kenmerk 200405114/1. De rechtbank begrijpt het standpunt van verweerder, zoals neergelegd in het bestreden besluit en ter zitting is toegelicht, aldus dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in het onderhavige geval net als in de uitspraak van de AbRS is gebaseerd op meerdere ongeloofwaardig geachte elementen en dat het betrekken van één van deze elementen bij beoordeling van de vraag, of het ontbreken van identiteitsdocumenten toerekenbaar is, niet ongeoorloofd is. De rechtbank is er niet zonder meer overtuigd dat deze door verweerder voorgestane uitleg van de uitspraak van de AbRS de juiste is en dat er in het onderhavige geval sprake is van een zelfde situatie, nu de onderliggende uitspraak van de rechtbank ontbreekt. Echter, zelfs al zou eiser moeten worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder hem gelet op de gestelde cirkelredenering het ontbreken van een identiteitsdocument niet heeft kunnen tegenwerpen, baat dit hem niet.

9.4 Verweerder heeft in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 ook het ontbreken van reisdocumenten tegengeworpen. Verweerder heeft overwogen dat dit eiser kan worden tegengeworpen, omdat hij omtrent de reisroute geen consistente, gedetailleerde en

informatie van hem niet verwacht kan worden aangezien hij als verstekeling in een volstrekt donkere ruimte aan boord van een schip heeft gezeten en met een blinddoek op aan boord werd gebracht. Naar het oordeel van de rechtbank is dit onvoldoende voor de conclusie dat, gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, verweerder niet in redelijkheid het ontbreken van reisdocumenten aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

9.5 Volgens vaste jurisprudentie is de vaststelling, dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de vreemdeling, reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Reeds omdat verweerder in redelijkheid het ontbreken van reisdocument aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, heeft verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wel ten nadele van eiser bij de beoordeling van het asielrelaas kunnen betrekken.

9.6 Gelet op voorgaande overweging faalt eisers primaire standpunt, dat verweerder ten onrechte heeft beoordeeld of zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

10.1 Verweerder heeft aan zijn conclusie dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert verschillende overwegingen ten grondslag gelegd. Ten aanzien van de overweging dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de verkrachting van zijn zus, heeft eiser aangevoerd dat verweerder de verklaringen die hij daaromtrent in zijn eerste gehoor heeft afgelegd niet ten grondslag heeft mogen leggen aan deze conclusie.

10.2 Zoals ook in het verweerschrift is toegegeven, had verweerder het eerste gehoor dienen te onderbreken toen eisers asielmotieven aan bod kwamen. Nu dat niet is gebeurd dient te worden beoordeeld of verweerder in strijd met de zorgvuldigheid heeft gehandeld door eisers in dat gehoor afgelegde verklaringen over zijn asielmotieven te betrekken bij de afwijzing van eisers aanvraag.

10.3 Eiser heeft tijdens het eerste gehoor verklaard: *Één van de rebellen nam mijn zuster mee en hij verkrachtte haar. Hij bracht haar later terug en zij moest weer naast mij gaan zitten* (pagina 3).

Op de vraag van de gehoorambtenaar hoe eiser weet dat zijn zus werd verkracht, heeft eiser verklaard: *Dat moet wel. Ze dwongen haar om mee te gaan. Iedereen moest die kamer verlaten. De rebel was alleen met mijn zuster in de kamer. Toen ze terug kwam vertelde ze wat er was gebeurd* (pagina 4).

In het nader gehoor heeft eiser verklaard: *Mijn zuster is door een van de rebellen verkracht. We zeiden dat we vrede wilden en dat hebben we verschillende malen herhaald. Ze begonnen echter aan de overkant huizen in brand te steken. Vijf rebellen hebben mijn zuster verkracht. Ik heb dat zelf gezien. We hadden vuur gemaakt van hout. Ze namen mijn zuster mee* (pagina 3).

In het aanvullend gehoor heeft de gehoorambtenaar eiser gezegd dat hij in het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn zuster door een soldaat is verkracht en dat zij dat eiser heeft verteld en dat hij in het nader gehoor heeft verklaard dat zijn zus door vijf soldaten is verkracht en dat eiser dat heeft gezien. Op de vraag of eiser dit kan verklaren heeft hij geantwoord: *Ik heb niet gezegd dat mijn zuster door vijf soldaten is verkracht en dat ik dat heb gezien. Mijn zuster heeft mij verteld dat zij door de soldaat is verkracht* (pagina 5).

Vervolgens heeft de gehoorambtenaar eiser gezegd dat hij leest dat eiser niet heeft verklaard dat zijn zus door vijf soldaten is verkracht, maar door vijf rebellen. Op de vraag of dit wel correct is, heeft eiser geantwoord: *Nee hoor, dit heb ik niet gezegd* (pagina 5).

Op de vraag of eiser enig idee heeft hoe het kan dat dat in het nader gehoor staat, heeft eiser geantwoord: *Ik weet het wel. Ik had tijdens het interview ruzie met die man. Het gehoor is ook stopgezet. Ik denk dat het daardoor komt* (pagina 5).

10.4 Verweerder heeft eiser in het voornemen tegengeworpen dat zijn verklaringen over de verkrachting van zijn zus tegenstrijdig zijn. Hiertoe is overwogen dat eiser op pagina 3 van het nader gehoor heeft verklaard dat hij had gezien dat de rebellen zijn zuster hebben verkracht en dat hij op pagina 5 van het aanvullend gehoor heeft verklaard dat hij niet gezegd heeft dat hij heeft gezien dat

zijn zuster werd verkracht, maar dat zijn zuster hem dat heeft verteld. In het bestreden besluit is overwogen dat geen aanleiding wordt gezien om het in het voornemen ingenomen standpunt te wijzigen.

10.5 Eiser kan worden toegegeven dat verweerder de door eiser in het eerste gehoor afgelegde verklaringen over zijn asielmotieven bij de afwijzing van de aanvraag heeft betrokken. Verweerder heeft immers eiser met deze verklaringen in zijn aanvullend gehoor geconfronteerd en de daarop volgende verklaring tegenstrijdig geacht met die in het nader gehoor. Verweerder heeft hiermee in strijd met de zorgvuldigheid gehandeld en heeft de betreffende verklaringen niet als tegenstrijdigheid aan de afwijzing van de aanvraag ten grondslag kunnen leggen. De rechtbank ziet hierin echter geen aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen, omdat de overige overwegingen voldoende dragend zijn voor de conclusie van verweerder dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

11.1 Verweerder heeft in het voornemen overwogen dat eiser vage en summiere verklaringen heeft afgelegd over zijn gevangenneming door de rebellen en de periode die daarop volgde. Zo weet hij niets te vertellen over het tijdstip dat hij door de rebellen werd meegenomen, de richting waarin hij met de rebellen was vertrokken, de dorpen die hij onderweg was tegengekomen, hoe lang hij met de rebellen heeft gelopen alvorens hij aankwam op de plaats waar hij als eerste verbleef, de naam en de omgeving van het dorp waar hij als eerste verbleef en de periode dat hij in dit dorp heeft verbleven. Daar komt bij dat eiser niets weet te vertellen over zijn verblijf bij de rebellen, terwijl hij stelt daar bijna drie jaar te hebben verbleven. In alle redelijkheid mag van eiser worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over de hoeveelheid dorpen waar hij heeft verbleven, het kamp van de rebellen, het aantal keren dat hij in het kamp van de rebellen is geweest, de duur van de training die hij moest ondergaan en de namen van de personen die bij de rebellen verbleven. Tot slot valt niet in te zien dat eiser op relatief eenvoudige wijze met mr. White aan de gewapende rebellen heeft kunnen ontsnappen, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd over de begeleiding van de rebellen bij zijn werkzaamheden voor mr. White.

11.2 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder zijn in de zienswijze gegeven verklaringen voor zijn vage verklaringen omtrent zijn gevangenschap door de rebellen en werkzaamheden bij mr. White onvoldoende gemotiveerd terzijde heeft geschoven. In de zienswijze heeft eiser aangevoerd dat hij in de aanvullingen en correcties naar voren heeft gebracht dat hij 's-ochtends door de rebellen is meegenomen. Voorts is niet verwonderlijk dat eiser zich, gelet op de positie waarin hij zich bevond, geen tijden of exacte route meer kan herinneren. Het is niet realistisch dat eiser de namen van dorpen, niet meer dan een groepje hutten in de bush, zou moeten kennen. Eiser bestrijdt dat hij ten aanzien van de begeleiding door rebellen bij zijn werkzaamheden bij mr. White tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zodat ook verweerders conclusie dat de ontsnapping onbegrijpelijk is, niet opgaat.

11.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in de zienswijze van eiser in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om terug te komen op hetgeen in het voornemen is overwogen omtrent eisers summiere en vage verklaringen omtrent zijn gevangenneming door de rebellen en de periode die daarop volgde. Voorts is deze overweging voldoende dragend voor het oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert.

12. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

13. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

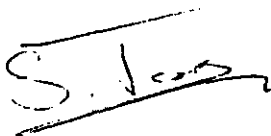
V. BESLISSING

De rechtbank

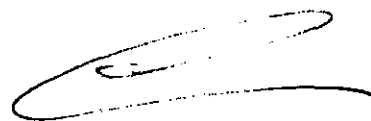
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.S. Crince le Roy, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S. Tax, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 2 mei 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **06 MEI 2008**

Conc.: ST
Coll: ST
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

JANS & HAGENAARS
ADVOCATEN & PROCUREURS

Raad van State
Afdeling Rechtspraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage

Per fax 070 3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 0 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	PAR:

Mr. G.E. Jans
Mr. E.R. Hagenaars

In samenwerking met:
Mw. Mr. C.E. Stassen-Buijs
Mr. K.J. Korteweg
Mw. Mr. L.I. Boomsma-Shriber

Kloveniersburgwal 95
Postbus 15101
1001 MC Amsterdam

Tel 020 - 420 77 66
Fax 020 - 421 30 65

Amsterdam, 30 mei 2008

Uw ref. :
Inzake : / Staat
Doss.nr. : 040644 cs/cs

Betreft Hoger Beroep van , tegen de beslissing inzake AWB 07/10109

Edelachtbare Heer, Vrouwe,

Appellant in deze is , van Sierra Leonese nationaliteit, thans wonende te , die in deze aangelegenheid woonplaats kiest te Amsterdam aan de Kloveniersburgwal 95 ten kantore van de advocaat en procureur mr C.E.Stassen-Buijs, die bij deze verklaard dat zij door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd voor appellant het onderhavige beroep in te stellen. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam, in de zaak van appellant tegen de Staatssecretaris van Justitie bekend onder nummer AWB 07/06109 d.d. 2 mei 2008, welke is verzonden op 6 mei 2008. Een afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd.

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak en voert daartoe het volgende aan.

GRIEF 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 7.2 overwogen : *"Uit het beleid neergelegd in C3/15.3.3.1 van de vc 2000, zoals dat gold ten tijde van eisers aanvraag, kan niet worden afgeleid dat in alle gevallen waarin de vreemdeling naar aanleiding van nieuwe feiten en omstandigheden in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze uit te brengen een nieuw voornemen moet worden uitgebracht. Van belang is of alle dragende overwegingen om de aanvraag af te wijzen in het voornemen bekend zijn gemaakt. Eiser heeft niet onderbouwd dat de overwegingen met de betrekking tot de door hem aangedragen nieuwe feiten en omstandigheden dragende overwegingen van de afwijzing van de aanvraag betreffen. De recht-*

bank is daarvan ook overigens niet gebleken. Verweerder heeft derhalve niet in strijd met artikel 3.119 Vb 200 gehandeld door geen nieuw voornemen uit te brengen".

Toelichting:

Blijkens de nota van toelichting op artikel 3.115 t/m 3.119 en uit de artikel 39 en 41 Vw dient verweerder in het voornemen tot weigering dan wel intrekking van een vergunning voor bepaalde dan wel onbepaalde tijd in te gaan op alle relevante gronden waarop de afwijzing is gebaseerd. Naar het oordeel van appelland is zulks in casu niet het geval. Door zich in het voornemen te beperken tot de algemene overwegingen betreffende de veiligheidssituatie in sierra Leone en geen hernieuwd voornemen uit te brengen naar aanleiding van de in de zienswijze en het gehoor naar voren gebrachte feiten en omstandigheden, en deze in de beslissing met een beroep op artikel 34 Vw terzijde te schuiven, heeft verweerder in strijd gehandeld met het stelsel van de wet en artikel 3.119 Vb. De rechtbank heeft dit miskent.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat eiser niet zou hebben onderbouwd dat de overwegingen met betrekking tot de aangedragen feiten en omstandigheden dragende overwegingen van de afwijzing van de aanvraag betreffen. De rechtbank zou hiervan ook niet zijn gebleken. Zulks is onjuist.

In het voornemen heeft verweerder slechts aangevoerd dat de verbeterde situatie in samenhang met het asielrelaas uit 2001, geen asielvergunning zou kunnen opleveren.

In het bestreden besluit is anders dan in het voornemen gesteld dat de door appelland aangevoerde feiten en omstandigheden buiten beschouwing moeten blijven voorzover deze zich hebben voorgedaan na het ijkpunt dat ingevolge artikel 34 Vw zou liggen op 14 mei 2004.

Naar het oordeel van appelland is hiermee wel degelijk gesteld en gebleken dat verweerdere beslissing op dit punt op andere dragende overwegingen berust dan de overwegingem die tot het voornemen hebben geleid. Terwijl aan appelland de mogelijkheid is onthouden om hierop zijn zienswijze te geven.

GRIEF 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 9.3 overwogen "zelfs al zou eiser moeten worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder hem gelet op de gestelde cirkelredening het ontbreken van een identiteitsdocument niet heeft kunnen tegenwerpen, baat hem dit niet" en in r.o. 9.4. "Reeds omdat verweerder in redelijkheid het ontbreken van reisdocument aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, heeft verweerder artikel 31 lid2 aanhef en onder f Vw 200, wel ten nadele van eiser bij de beoordeling kunnen betrekken"

Toelichting:

Naar het oordeel van appelland is de hierboven aangehaalde overweging onbegrijpelijk. Niet kan in redelijkheid worden volgehouden dat van appelland die als verstekeling op een schip heeft gereisd een reisdocument kon worden verwacht. Het enkele ontbreken van een reisdocument kan onder deze omstandigheden niet voldoende worden geacht om artikel 31 lid2 aanhef onder f tegen te werpen.

Appellant stelt zich op het standpunt dat de rechtbank dan ook ten onrechte heeft geconcludeerd dat verweerder mocht beoordelen of zijn relaas positieve overtuigingskracht ontbeerde.

GRIEF 3

Ten onrechte heeft de rechtbank in R.O. 8 overwogen dat "*Eisers beroep op het vertrouwens beginsel faalt.*"

Toelichting:

In de zienswijze en in het beroep is zijdens appellant gesteld dat de aan hem verleende vergunning is afgegeven op het moment dat het ambtsbericht over de verbeterde situatie in Sierra Leone hetwelk twee weken na de vergunningverlening aan eiser tot de beeindiging van het categoriale beschermingsbeleid heeft geleid, reeds bekend was. Appellant mocht ervanuitgaan dat verweerder ten tijde van vergunningverlening rekening hield met alle toen bekende zijnde feiten en omstandigheden en dus ook met de verbeterde veiligheidssituatie in Sierra Leone. Appellant mocht er onder deze omstandigheden vanuit gaan dat verweerder gelet op de situatie ten tijde van de vergunningverlening, desalniettemin aanleiding had gevonden om hem een vergunning te verlenen. Verweerder heeft bij appellant het vertrouwen dat hij in Nederland zou mogen blijven gewekt ook al werd het categoriale beschermingsbeleid beeindigd. Dit vertrouwen is nog eens bevestigd doordat verweerder niet eerder dan 4 jaar nadat de vergunning was verleend aan appellant heeft laten weten voornemens te zijn hem verder verblijf hier te ontzeggen.

De rechtbank is naar het oordeel van appellant hieraan ten onrechte voorbij gegaan en heeft zijn beslissing op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

REDENEN WAAROM:

Appellant U verzoekt dit hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen, het inleidend beroep alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure in beide instanties.

Hoogachtend,

C.E. Stassen-Buijs

